

[Waldemar Laursen.]

partis vegne varmt anbefale det foreliggende lovforslag til en velvillig og hurtig behandling.

Sinnbeck: Lovforslaget betegner et skridt i retning af at bringe konservatorieuddannelsen og alle konservatoriernes forhold ind i faste rammer, idet man specielt har blikket vendt mod de tre landsdelskonservatorier, Nordjysk Musikkonservatorium i Ålborg, Vestjysk Musikkonservatorium i Esbjerg og Det fynske Musikkonservatorium i Odense.

Venstre er enig i, at disse konservatorier ikke må glemmes; det har vi allerede givet udtryk for ved behandlingen af lovforslaget om det jydsk musikkonservatoriums overgang til højere læreanstalt. Vi kan altså være enige med den højtærede minister i, at de tre landsdelskonservatorier må ind i faste rammer, hvad statstilskud angår. Vi kan imidlertid ikke uden udvalgsbehandling tage stilling til, hvorvidt de af ministeren foreslåede beløb er de rigtige, om fordelingen mellem konservatorierne er korrekt o. s. v. Disse ting får vi forhåbentlig lejlighed til at drøfte i udvalget.

Dog vil jeg allerede i dag gerne vide, om den højtærede minister kan give svar på, hvorvidt der er både elever og lærere nok til en videre udvikling af landsdelskonservatorierne. Den højtærede minister har regnet med, at der skulle ydes et samlet årligt statstilskud på 750.000 kr. hvert år i de første år; og det bliver jo nok lidt mere senere hen; vi ved af erfaring, at sådan går det. I år regnes der uden denne lovgivning med et statstilskud på 450.000 kr., hvortil kommer forventede 250.000 kr. fra den kulturelle fond. Vi vil gerne spørge den højtærede minister, om man stadig væk regner med midler fra den kulturelle fond, eller om man udelukkende vil henholde sig til statstilskud og kommunale tilskud.

Man kan sige, når man ser på disse tal, at stigningen for så vidt ikke er opsigtsvækkende, men man må jo også tage i betragtning, at hertil kommer et beløb, som den højtærede minister regner med bliver ca. 600.000 kr. fordelt over tre år til større indkøb til samlinger o. s. v., som de enkelte konservatorier ikke menes at kunne klare over deres egne driftsudgifter. Disse tal ønsker vi også nærmere belyst i et udvalg.

Jeg vil for øvrigt tro, at der i det kommende udvalg vil være almindelig enighed om, at denne gang må man rundt og se på de tre landsdelskonservatorier. Sidste gang, da vi behandlede spørgsmålet om det jydsk musikkonservatoriums overgang til statsinstitution, nøjedes vi med at gå ned og kigge på det kgl. danske musikkonservatorium her i hovedstaden. Det havde vi, og jeg er overbevist om, at det havde den højtærede minister også, stor glæde af. Jeg vil dog tro, at det vil være rigtigt, at udvalget denne gang tager på en rundrejse til de tre konservatorier, således at man kan prøve på virkelig at sætte sig ind i de enkelte konservatoriers situation, hele spørgsmålet om deres baggrund på egnen, om elevtilgang, om lærere o. s. v.

Vi er også enige med den højtærede minister i, at det vil være rimeligt at lave en rammelovgivning, således at der er skabt faste retningslinjer i tilfælde af, at andre landsdele senere ønsker at få musikkonservatorier og de kan godtgøre, at der er et behov derfor.

Den højtærede minister mener, at man kan regne med, at undervisningen inden for overskuelig tid kan samles inden for de tre nu eksisterende offentlige eller offentligt støttede konservatorier. Det er sikkert rigtigt, og vi har intet at indvende imod den grundplan for undervisningen, som er blevet lagt på foranledning af musikkommissionens betænkning. Vi mener, det er rimeligt at have denne ordning med i alt fem konservatorier, der alle klarer en grundlæggende uddannelse, og at den højere uddannelse så foregår på de to statskonservatorier, der nu er højere læreanstalter. Men vi vil også gerne understrege, at det nytter ikke så meget at lægge en ramme, som lyder fornuftig og er udmærket, hvis den ikke kan fyldes ud, og derfor lægger vi megen vægt på at få klarhed over, om man kan forvente, at der er både elever og lærere nok.

Hvad vi derimod ikke er enige i, er ministerens formulering af selve rammeloven. Den er efter vor opfattelse i alt for høj grad en „vi alene vide lov“, forstået på den måde, at den i for høj grad overlader det til den højtærede ministers skøn, hvor der vil være brug for eventuelt nye konservatorier, og hvor der ikke vil være det. Vi